

Димитър Бояджиев

Елегия

Макар безнадеждна, макар безгранично далечна
у мене утеха ти дириш, о клета жена,
но тука е тоже до ужас нощта безсърдечна –
аз тоже изкупвам, отчаян, незнайна вина.

Понякога мисля, че гина във пропаст бездънна.
С ненавист посрещам на спомена сладкия чар.
Не ми е утеха да знам, че и ти си безсънна.
Не радост си вече за мене, а страшен кошмар.

И все пак не мога очите си днес да откъсна
от твоето писмо ридающе! Мила жена,
защо ми се струва, че всяка милувка е късна?
Милувките срещат в сърцето ми гняв и злина.

О, зная как страдаш! Без сълзи, но строга и бледна
ти нервно си пръстите кършиш, в очите горят
ненужни решенья – и мислиш вселената ледна,
и мислиш, че няма за тебе вселената кът...

Не моята обич, а нещо огромно и властно
с последна милувка те гали в привечерний здрач
и сбогом си взема, и никога вече тъй страстно
не ще да трепери душата ти в мъка и плач.

Не весели срещи, цветя и усмивки любезни
в самотност върховно жестока ний двама скърбим:
със радости млади, тъй светли и безвъзмездни,
пожарът на нашата жажда не бе утолим.

Велик бе миражът, над нас що премина тържествен.
Не обич то беше, а оня сиятелен блен,
що всеки очаква на устни със химън приветствен,
и в празна надежда дочаква последний си ден.

Покрусен, аз виждам, че всяка утеха е лишна,
защото обида ще бъде за нашата скръб...
Но как ще се върнем в оная пустиня предишна,
когато ридае в сърца ни спомена скъп?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6278>]